

KING KONG TEORIJA

Viržini Depent

Sa francuskog prevela
Spasa Ratković

Laguna

Naslov originala

Virginie Despentes

KING KONG THÉORIE

Copyright © Editions Grasset & Fasquelle, 2006.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Karen Bak,
Rafaelu Anderson i Korali Trin Ti*

ZLE PORUČNICE

Pišem u ime ružnih, za ružne, matore, kamiondžijke, frigidne, loše jebane, nejebljive, histerične, opičene, za sve isključene sa velikog tržišta dobre ženske. I tu počinjem, da bi stvari odmah bile jasne: ni zbog čega se ne izvinjavam, nisam došla da se žalim. Ne bih svoje mesto zamenila ni za jedno drugo, jer mi je to što sam Viržini Depent mnogo zanimljivije nego bilo šta drugo što bih mogla da radim.

Odlično je što postoje i žene koje vole da zavode, koje umeju da zavode, i druge koje znaju da se udaju, treće koje mirišu na seks, a četvrte na kolače spremljene za užinu deci kad se vrate iz škole. Odlično je što ih ima vrlo nežnih, i drugih koje bujaju u svojoj ženstvenosti, što ih ima mladih, veoma lepih, koketnih i blistavih. Iskreno, zaista mi je drago za sve one kojima stvari odgovaraju takve kakve su. Kažem to bez i trunke ironije. Ali

ja jednostavno ne pripadam tim ženama. Naravno da ne bih ovako pisala da sam lepa, toliko lepa da zavrtim glavu svakom muškarcu pored kojeg prođem. Govorim kao proleterka ženstvenosti, tako sam govorila i juče i tako ću nastaviti sutra. Dok sam živela od socijalne pomoći, uopšte se nisam stidela što sam marginalka, bila sam samo besna. Isto se tako osećam i kao žena: nije me nimalo stid što nisam super riba. Ali zato ključam od besa što mi, kao devojci koja slabo zanima muškarce, neprestano stavljaju do znanja da ne bi trebalo ni da postojim. Mi smo oduvek postojale. Iako o nama nije bilo ni reči u romanima muškaraca, koji su zamišljali samo žene s kojima bi voleli da spavaju. Oduvek smo postojale, a nikada se nismo oglasile. Čak i danas, kad žene objavljuju mnogo romana, retko u njima srećemo ženske likove ružnog ili prosečnog fizičkog izgleda, nesposobne da vole muškarce ili da budu voljene. Naprotiv, moderne heroine vole muškarce, lako ih upoznaju, spavaju s njima nakon dva poglavlja, nakon četiri reda dožive orgazam i sve vole seks. Meni je lik lutzerke ženstvenosti više nego simpatičan, on je za mene ključan. Baš kao i lik socijalnog, ekonomskog ili političkog luzera. Više volim one kojima ne ide, iz jednostavnog razloga što ni meni samoj baš ne ide. I jer se humor i inventivnost uglavnom nalaze na našoj strani. Kome nedostaje ono što je neophodno da bi se šepurio, često postaje kreativniji. Ja sam pre King Kong nego Kejt Mos. Ja sam vrsta žene kojom se niko ne ženi, s kojom niko

ne pravi decu, žena koja u svemu preteruje – previše agresivna, previše bučna, previše debela, previše gruba, previše dlakava, uvek previše muškobanjasta, ili mi bar tako kažu. Baš se, međutim, po svojim muškim osobinama razlikujem od ostalih društveno neprilagođenih. Sve što volim u svom životu, sve što me je spaslo, dugujem svojoj muškosti. Pišem dakle kao žena nesposobna da privuče pažnju muškarca, da zadovolji njegovu želju, a da se sama pomiri s mestom u senci. Pišem iz te pozicije, kao nezavodljiva ali ambiciozna žena, žena koju privlači novac koji sama zarađuje, koju privlači moć, da radi i odbija, koju više privlači grad nego unutrašnjost doma, koju stalno uzbuđuju nova iskustva i kojoj nije dovoljno da joj ih samo prepričaju. Boli me uvo što dižem kurac muškarcima o kojima ne sanjarim. Nikad nisam ni mislila da se zavodljive devojke baš tako ludo provode. Oduvek sam se osećala ružnom, i mirim se s tim, jer me je moja ružnoća spasla posranog života u kome bih sebi navukla na vrat dobre tipove što me nikad ne bi odveli dalje od plave linije Vogeza.* Zadovoljna sam sobom ovakvom kakva sam, više željna nego poželjna. Pišem dakle odavde, u ime neprodatih, uvrnutih, obrijanih lobanja, onih koje ne umeju da se obuku, koje se plaše da ne smrde, imaju krnje zube, ne znaju kako će, kojima muškarci ne kupuju poklone, koje bi se jebale s bilo kim samo ako pristane, u ime debelih kurvi, malih

* Planine na granici Francuske sa Nemačkom. (Prim. prev.)

kučki, žena čija je pička uvek suva, koje imaju ogromne trbuhe, koje bi želele da su muško, koje zamišljaju da su muško, koje sanjaju da budu harderke, kojima se jebe za muškarce ali ih zanimaju njihove devojke, onih koje imaju veliko dupe, koje su obrasle gustim crnim dlakama a ne idu na depilaciju, u ime grubih, bučnih žena, onih koje lome sve pred sobom, koje ne vole parfimerije, koje koriste preterano crven karmin, koje su preveliki krševi da bi mogle da se picnu kao ribe, a crkavaju od želje za tim, onih koje bi volele da na ulicu izađu u muškim krpicama i s bradom, onih koje hoće sve da pokažu, onih koje su neupadljive jer imaju komplekse, koje ne umeju da kažu ne, koje zatvaraju da bi ih ukrotili, koje izazivaju strah, koje izazivaju žaljenje, onih kojima niko ne zavidi, čija je koža mlohava, kojima je lice puno bora, onih koje čeznu za liftingom, liposukcijom, koje bi razbile nos da bi im napravili novi, ali ne mogu to da plate, onih koje više ni na šta ne liče, koje jedino same sebe mogu da zaštite, koje ne znaju da smire, koje boli uvo za decu, koje vole da loču dok ne počnu da se valjaju po podu barova, koje ne umeju da se drže; a takođe, kad smo već tu, i u ime muškaraca koji ne žele da budu zaštitnici, onih koji bi voleli ali ne znaju kako, onih koji ne umeju da se tuku, koji vole da cmizdre, koji nisu ni ambiciozni, ni takmičari, ni dobro građeni, ni agresivni, onih koji su plašljivi, stidljivi, ranjivi, koji bi više voleli da se bave kućom nego da idu na posao, onih koji su osetljivi, ćelavi, suviše siromašni da bi se nekom svideli,

onih koji bi hteli da ih naguze, koji ne žele da se na njih računa, koji se uveče plaše jer su sami.

Jer ideal bele žene, zavodljive ali ne i kurve, dobro udate ali ne i smerne, koja radi ali nije previše uspešna da ne bi pregazila svog muškarca, mršave ali ne i opsednute hranom, koja večno ostaje mlada a da je ne unakažuju estetski hirurzi, zadovoljne mame koju ne sputavaju pelene i školski zadaci, dobre domaćice ali ne i tradicionalne sluškinje, kulturne ali nešto manje od muškarca, tu srećnu belu ženu kojom nam neprestano mašu pred nosom, onu na koju bi trebalo da se trudimo da ličimo, mada bih rekla da mora mnogo da se gnjavi ni zbog čega, ja u svakom slučaju nikada nigde nisam srela. I ne verujem da postoji.

„I zaista, kad bi žena postojala samo u književnim delima koja su napisali muškarci, mogli bismo je zamisliti kao osobu od najvećeg značaja; veoma raznoliku, heroinu ili zlobnicu, veličanstvenu ili bednu, beskrajno lepu ili krajnje rugobnu, izuzetnu koliko i muškarac, a po mišljenju nekih i više. Ali to je žena u književnosti. U stvarnosti, kako navodi profesor Treveljan, ženu su zaključavali, tukli i vukli po sobi.“

Virdžinija Vulf, *Sopstvena soba*

NABIJEM GA JA TEBI ILI TI MENI?

U Francuskoj nas već izvesno vreme neprestano ribaju zbog sedamdesetih godina prošlog veka. Da li smo izabrale pogrešan put, i šta smo se zajebavale sa seksualnom revolucijom, je l' možda mislimo da smo muškarcima, zbog tih naših pizdarija čovek se zapita gde je nestala dobra stara muškost, tatina i dedina, muškost tih ljudi koji su umeli da ginu u ratu i da vode domaćinstvo zdravim autoritetom. I uz pomoć zakona. Ribaju nas jer se muškarcima plaše. Kao da smo mi za to krive. Pa stvarno je zadržavajuće, i u najmanju ruku moderno, kad dominantna strana počne da cmizdri što se potčinjena ne trudi dovoljno... Da li se to beli čovek zaista obraća ženama, ili pokušava da izrazi svoje iznenađenje globalnim preokretom situacije? Bilo kako bilo, nepojmljivo je to što nas grde, dovode u red i kontrolišu. Te suviše izigravamo žrtve, te se ne jebemo kako treba, ili smo prevelike kučke, ili preterano raznežene i zaljubljene, i šta god da bude, ništa mi ne kapiramo, ili smo previše porno, ili

nedovoljno senzualne... Stvarno, ta seksualna revolucija bila je samo bacanje bisera pred svinje. Šta god radile, naći će se neko da nam kaže kako je to sranje. Skoro da je pre bilo bolje. Molim?

Rođena sam '69. Bila sam u mešovitoj školi. Znala sam, još od prvog razreda, da dečaci i devojčice imaju istu školsku inteligenciju. Nosila sam kratke suknje a da se niko u mojoj porodici nije zabrinuo za moju reputaciju kod komšija. Počela sam da uzimam pilule za kontracepciju u četrnaestoj. godini, bez ikakvih problema. Jebala sam se čim mi se ukazala prilika, to mi je tada bilo strava, a dvadeset godina kasnije mogu samo da prokomentarišem: „Super *kul!*“ Otišla sam od kuće kad mi je bilo sedamnaest godina i mogla sam da živim sama, a da se niko tome ne usprotivi. Oduvek sam znala da ću da radim, da neću biti prinuđena da trpim društvo nekog muškarca da bi mi plaćao stan. Otvorila sam račun u banci na svoje ime, nesvesna činjenice da pripadam prvom pokolenju žena koje imaju pravo da to urade bez saglasnosti muža ili oca. Kasno sam počela da masturbiram, ali sam već znala tu reč iz knjiga koje su o tome veoma jasno pisale: nisam asocijalno čudovište zato što samu sebe diram, a osim toga, šta radim sa svojom pičkom isključivo je moja stvar. Spavala sam sa stotinama muškaraca a da nikad nisam zatrudnela, i u svakom slučaju, znala sam gde mogu da abortiram, bez ičije dozvole, i ne stavljajući sopstvenu glavu u torbu. Postala sam kurva, šetala sam se gradom na visokim

potpeticama i s veoma velikim dekolteom a da nikome nisam polagala račune, sama sam naplatila i potrošila svaki zarađeni santim. Stopirala sam, bila sam silovana, i opet sam stopirala. Napisala sam prvi roman, potpisan mojim ženskim imenom, a da ni na trenutak nisam mogla da pomislim kako će mi, kad bude izašao, izrecitovati spisak granica koje ne smem da prekoračim. Žene moje generacije prvi put su mogle da vode život bez seksa, a da ne završe u manastiru. Prisilna udaja postala je nešto šokantno. Bračne dužnosti više se ne podrazumevaju. Godinama sam bila na hiljade kilometara daleko od feminizma, ne iz nedostatka solidarnosti ili svesti, već zato što me pripadnost mom polu zaista dugo ni u čemu nije sputavala. Pošto sam želela život muškarca, živela sam život muškarca. Jer se feministička revolucija stvarno odigrala. Dosta je te priče kako smo nekad bile srećnije! Vidici su se proširili, pred nama su se iznenada otvorile nove teritorije, i kao da je tako oduvek i bilo.

U redu, današnja Francuska teško da je idilična zemlja za sve svoje građane. Nismo ovde ni srećne, ni srećni. Nema to nikakve veze s poštovanjem tradicionalnih odnosa među polovima. Mogle bismo sve da ostanemo u kuhinji, s kecljom oko struka, i da pravimo decu kad god se jebemo, ne bi to sprečilo nezaposlenost, propast liberalizma, hrišćanstva ili ekološke ravnoteže.

Žene iz mog okruženja zaista zarađuju manje nego muškarci, zauzimaju podređene položaje, i smatraju da je normalno što ih potcenjuju kad nešto preduzmu.

Osećaju nekakav ponos sluškinje što moraju da napreduju sputane, kao da je to korisno, prijatno ili seksi. Servilno uživaju u ideji da služe kao stepenik. Nama je neprijatno zbog moći koju imamo. Stalno pod policijskom kontrolom tipova koji nastavljaju da se mešaju u naše stvari i da nam govore šta je za nas dobro, a šta nije, ali naročito pod kontrolom drugih žena, posredstvom porodice, ženskih časopisa i javnog mnjenja. Treba umanjiti svoju moć, koja kod žene nikad nije vrednovana: „kompetentna“ i dalje znači „muškobanjasta“.

Džoan Rivijer, psihoanalitičarka s početka XX veka, napisala je 1927. godine knjigu *Womanliness as a masquerade* (*Ženstvenost kao maskarada*). U njoj proučava slučaj jedne „srednje“ žene, što će reći heteroseksualne ali muškobanjaste, koju svaki put kad treba javno da se izrazi, obuzme jeziv strah, potpuno je parališe i ispoljava se kroz opsesivnu i ponižavajuću potrebu da privuče pažnju muškaraca.

„Analiza je pokazala da se njena koketerija i kompulzivno očajanje (...) mogu ovako objasniti: radi se o nesvesnom pokušaju da se oslobodi anksioznosti koja bi nastala kao rezultat represalija od strane očinske figure, prouzrokovanih njenim intelektualnim uspesima. Javno prikazivanje svojih intelektualnih sposobnosti, koje same po sebi predstavljaju uspeh, simbolički se pretvorilo u egzibiciju čiji je cilj da pokaže kako ona poseduje

očev penis, pošto ga je kastrirala. Nakon javnog prikazivanja, obuzeo ju je užasan strah od očeve osvete. Ovde se očigledno radilo o pokušaju da ublaži njegovu kaznu tako što će probati da mu se seksualno ponudi.“

Ova analiza daje nam ključ za razumevanje rasplamsavanja fenomena „vrućih riba“ u aktuelnoj pop industriji. Ako se šetamo gradom, gledamo MTV, zabavni program na prvom kanalu, ili prelistavamo neki ženski časopis, primećujemo frapantnu eksploziju *looka* ekstremne kučke, koji inače vrlo lepo stoji i prihvataju ga mnoge mlade devojke. On je za njih u stvari način da se izvine, da umire muškarce: „Pogledaj kako sam dobra – uprkos svojoj autonomiji, kulturi i inteligenciji, i dalje mi je jedini cilj da ti se svidim“ – takva je izgleda poruka curica u tangama. Imam mogućnost da živim na drugi način, ali sam odlučila da živim u alijenaciji, posredstvom najefikasnijih strategija zavodjenja.

Na prvi pogled može da začudi što klinke s toliko entuzijazma prihvataju attribute „žene objekta“, što sate telo i spektakularno ga izlažu, kad ta ista mlada generacija istovremeno valorizuje „ženu za poštovanje“, što će reći, daleko od seksa radi čistog zadovoljstva. Protivrečnost je samo prividna. Žene šalju muškarcima umirujuću poruku: „Nemojte nas se plašiti!“ Vredi zbog toga nositi neudobnu odeću, cipele koje sputavaju hod, lomiti nos ili pumpati grudi, gladovati.

Nikada nijedno društvo nije tražilo toliko dokaza potčinjenosti diktatu estetike, toliko telesnih promena da bi se telo feminizovalo. Istovremeno, nijedno društvo nije u tolikoj meri dozvoljavalo slobodno fizičko i intelektualno kretanje žena. Prenaglašena ženstvenost kao da predstavlja izvinjenje muškarcima što gube svoje povlastice, način da umirimo same sebe, umirujući njih. „Budimo slobodne, ali ne previše. Hoćemo da igramo igru, nećemo moć vezanu za falus, ne želimo nikoga da uplašimo.“ Žene se spontano umanjuju, kriju tek osvojene slobode, stavljaju se u položaj zavodnice, ponovo preuzimaju tu ulogu, upadljivije nego ikada, jer u suštini znaju da se sad radi samo o simulakrumu. Pristup tradicionalno muškim domenima vlasti meša se sa strahom od kazne. Oduvek je izlazak iz kaveza bio praćen surovom kaznom.

Nismo mi toliko usvojile ideju o sopstvenoj inferiornosti – koliko god nasilni bili instrumenti kontrole, svakodnevn život nam je pokazao da muškarci nisu po prirodi ni superiorni, ni posebno različiti od žena. Ne, u nas je sve do srži kostiju usađena predstava da je naša nezavisnost štetna. Mediji je ostrašćeno šire: koliko je samo članaka u poslednjih dvadeset godina napisano o ženama koje plaše muškarce, o onima koje su same, kažnjene zbog svojih ambicija i svoje osobenosti? Kao da je biti udovica, ostavljena, zlostavljana ili sama u ratno doba nekakav skorašnji izum. Oduvek smo morale da se snalazimo bez ičije pomoći. Tvrđiti da su se muškarci i

žene bolje slagali pre sedamdesetih godina istorijska je neistina. Manje su dolazili u dodir, to je sve.

U istom sklopu ideja, majčinstvo je postalo nezaobilazno žensko iskustvo, uzdignuto nad svim ostalim: rađati je fantastično. Promaterinska propaganda retko je kad bila ovako agresivna. Zezanje u zdrav mozak, sistematsko korišćenje savremene metode dvostruke prisile: „Pravite decu, to je fantastično, osećaćete se ženstvenije i ostvarenije nego ikada“, ali činite to u društvu koje se sunovraćuje, gde je rad za platu uslov društvenog preživljavanja, ali nikome nije garantovan, a pogotovo ne ženama. Rađajte u gradovima gde je stambeni smeštaj nesiguran, gde je škola digla ruke od svega, gde su deca podvrgnuta najgnusnijoj mentalnoj agresiji posredstvom reklame, televizije, interneta, trgovaca gaziranim pićima i kompanije. Ženi nema sreće bez dece, ali je skoro nemoguće podizati ih u pristojnim uslovima. One, u svakom slučaju, moraju da se osete poraženim. Šta god da preduzmu, mora se pokazati da su loše postupile. Ne postoji ispravan stav, obavezno smo negde pogrešile u izboru, smatraju nas odgovornim za propast koja je u stvari kolektivna, muško–ženska. Protiv našeg pola koristi se specifično oružje, ali se ista metoda primenjuje i na muškarcima. Dobar potrošač je nesiguran potrošač.

Začuđujuće, i odvratno simptomatično: feministička revolucija sedamdesetih nije dovela ni do kakve reorganizacije u čuvanju dece. A ni do nove raspodele uloga u domaćinstvu. Dobrovoljni rad, dakle ženski. I dalje smo na istom zanatskom stupnju. Ni u političkom ni u ekonomskom smislu nismo zauzele javni prostor, nismo ga prisvojile. Nismo napravile onoliko jaslica ni ustanova za čuvanje dece koliko nam je potrebno, nismo napravile industrijski sistem za obavljanje kućnih poslova koji bi nas emancipovao. Nismo preuzele te ekonomske isplative sektore, ni da bismo se obogatile, ni da bismo učinile uslugu svojoj zajednici. Zašto niko nije izmislio Ikein ekvivalent za čuvanje dece, ili ekvivalent Mekintoša za spremanje kuće? Kolektiv je ostao muški svet. Nedostaje nam samopouzdanje da legitimno zauzmemo političku scenu – a to bi bio minimum, kad se uzme u obzir fizički i mentalni teror s kojim se naš pol suočava. Kao da će se neko drugi na pravi način baviti našim problemima, i kao da naše specifične brige nisu naročito bitne. Grešimo. Iako je očigledno da žene u dodiru s vlašću postaju jednako korumpirane i odvratne kao i muškarci, neporecivo je da su neke preokupacije specifično ženske. Zanimariti politički teren, kao što smo mi uradile, ukazuje na našu sumnjičavost prema emancipaciji. Istina je, da bi se u politici borila i uspela, žena treba da bude spremna da žrtvuje svoju ženstvenost, jer mora da se bori, trijumfuje, pokaže moć. Treba da zaboravi da bude nežna, prijatna, uslužna, da sebi

dozvoli dominaciju nad drugima, i to javno. Ne tražiti tuđi pristanak, vladati frontalno, bez prenemaganja i izvinjavanja, jer retki su suparnici koji će vam čestitati što ste ih porazili.

Materinstvo je postalo najuzvišeniji aspekt ženskog položaja. Na Zapadu je to i domen u kome je moć žene najviše porasla. Ono što je odavno važilo za ćerke, naime majčina totalna dominacija nad njima, sad važi i za sinove. Mama zna šta je dobro za njeno dete, to nam ponavljaju na sva usta, ona u sebi samosvojno nosi tu zapanjujuću moć. Ovo je domaća replika na ono što se organizuje u društvu: država, koja ima sve veći nadzor, bolje od nas zna šta treba da jedemo, pijemo, pušimo, gutamo, šta smo sposobni da gledamo, čitamo, razumemo, kako treba da se krećemo, trošimo novac, da se zabavljamo. Kad Sarkozy zahteva policiju u školi, kad Mari-Ségolén Roajal traži armiju u predgrađima, oni među decu ne uvode mušku figuru zakona, već produžetak apsolutne materinske moći.* Samo majka zna da kažnjava, okuplja, održava decu u produženom stanju odojčadi. Država koja sebe projektuje u svemoćnu majku fašistoidna je država. Građanin diktature vraća se na stupanj bebe: njega hrani, povija i u kolecvi čuva jedna sveprisutna sila, koja sve zna, sve može, i nad njim

* *Nicolas Sarkozy* (1955) – francuski predsednik, bivši ministar unutrašnjih poslova, desničar; *Marie-Ségolène Royal* (1953) – francuska socijalistkinja, kandidatkinja na predsedničkim izborima 2007. (Prim. prev.)

ima sva prava, za njegovo sopstveno dobro. Pojedinaac se otarasio autonomije, sposobnosti da greši, da se izlaže opasnosti. Tome teži naše društvo, možda zato što je zlatno doba već daleko iza nas, pa pravimo regresiju ka stupnjevima kolektivne organizacije koji pojedinca čine infantilnim. Po tradiciji, u muške vrednosti spada eksperimentisanje, rizikovanje, napuštanje doma. Muškarci greše ako se raduju ili se osećaju zaštićenima kad se ženska muževnost sa svih strana prezire, sputava, proglašava štetnom. Jer u pitanje je dovedena i njihova autonomija, isto koliko i naša. U liberalnom društvu nadzora, muškarac je potrošač kao i svaki drugi, i nije poželjno da ima mnogo više moći nego žena.

Kolektivno telo funkcioniše kao i pojedinačno: ako je sistem neurotičan, on spontano rađa samouništavajuće strukture. Kad kolektivno nesvesno, preko instrumenata moći kao što su mediji i industrija zabave, preterano vrednuje majčinstvo, to nije niti iz ljubavi prema ženi, niti iz opšte blagonaklonosti. Kada su majci pripisane sve vrline, kolektivno telo priprema se za fašistoidnu regresiju. Moć koju dodeljuje bolesna država po svojoj prirodi je sumnjiva.

Danas možemo da čujemo muškarce koji jadikuju kako im feministička emancipacija oduzima muževnost. Žale za nekim prethodnim stanjem, kada je njihova snaga bila zasnovana na ženskoj potčinjenosti. Zaboravljaju da

je ta politička prednost uvek imala svoju cenu: ženska tela pripadala su muškarcima samo kao nadoknada za to što su muška tela u mirno doba pripadala proizvodnji, a u ratno doba državi. Zaplena ženskih tela odigrava se u isto vreme kad i zaplena muških. U čitavoj toj priči dobitnici su samo malobrojni vlastodršci.

Najpoznatiji vojnik u iračkom ratu jeste jedna žena. Države sada na front šalju svoju sirotinju. Vojni sukobi postali su domen u kome se mešaju muškarci i žene. Stvarnost se sve više polarizuje na osnovu klasne pripadnosti.

Muškarci žestoko kritikuju društvenu i rasnu nepravdu, ali su blagonakloni i puni razumevanja prema mačističkoj dominaciji. Mnogi pokušavaju da objasne da je feministička borba sporedna stvar, sport za bogate, ni celishodna ni hitna. Treba biti kreten, ili užasno nepošten, da bi se jedna potčinjenost smatrala nepodnošljivom, a druga punom poezije.

Isto tako, ženama bi bilo u interesu da razmisle o prednostima pristupa očeva jednom aktivnom očinstvu, umesto što uživaju u moći koja im je politički dodeljena uznošenjem materinskog instikta. Očev pogled na dete predstavlja potencijalnu revoluciju. Očevi naročito ćerkama mogu da pokažu da imaju sopstvenu egzistenciju, van tržišta zavodljivosti, da mogu da poseduju fizičku snagu, preduzetnički duh i samostalnost, i da ih zbog te snage uvažavaju, oslobađajući ih straha od neumitne kazne. Sinovima mogu da ukažu da je mačistička

tradicija samo klopka, ozbiljno sputavanje osećanja u službi vojske i države. Jer tradicionalna muškost predstavlja sakaćenje u istoj meri kao i prinudna ženstvenost. Šta to u stvari znači biti muškarac, pravi muškarac? Gušenje emocija. Prećutkivanje osećajnosti. Stideti se svoje nežnosti, svoje ranjivosti. Grubo i bespovratno napustiti detinjstvo: muškarac-dete nije na dobrom glasu. Patiti zbog veličine svog kurca. Dovoditi žene do orgazma, a da one ili ne umeju ili neće da pokažu kako. Ne pokazivati sopstvenu slabost. Prigušiti svoju senzualnost. Oblačiti se u tamne boje, uvek nositi iste nezgrapne cipele, ne igrati se svojom kosom, ne nositi previše nakita, ne šminkati se. Uvek morati da praviš prvi korak. Nemati nikakvu seksualnu kulturu kojom bi poboljšao svoj orgazam. Ne umeti da pitaš za pomoć. Morati da budeš hrabar, čak i ako ti nije do toga. Vrednovati snagu, bez obzira na svoju prirodu. Ispoljavati agresivnost. Imati ograničen pristup očinstvu. Biti uspešan da bi mogao da platiš najbolje žene. Plašiti se homoseksualnosti, jer muškarac, pravi muškarac, ne sme da bude penetriran. Kao dete ne igrati se lutkama, zadovoljiti se kolima i odvratnim plastičnim oružjem. Ne preterivati s negom svog tela. Biti izložen grubosti drugih muškaraca i ne žaliti se zbog toga. Znati da se braniš, čak i ako si nežan. Biti odsečen od svoje ženstvenosti, baš kao i žene koje odustaju od muževnosti, ne zbog potreba neke situacije ili svog karaktera, već zato što to zahteva kolektivno telo. Da bi, i dalje, žene rađale decu za rat, a muškarci

pristajali da budu ubijani radi očuvanja kratkoročnih interesa šačice kretena.

Mi ne idemo ka toj nepoznanici koju predstavlja revolucija polova, ali dobro poznamo ono ka čemu nazadjemo. Svemoćnu državu koja nas tretira kao decu, meša se u sve naše odluke, za naše sopstveno dobro, i koja nas – pod izgovorom da nas tako bolje čuva – zadržava u detinjstvu, neznanju, strahu od kazne, isključenja. Poseban tretman koji je dosad bio povlastica žena, sa stidom kao najdelotvornijim oružjem koje ih održava u izolaciji, pasivnosti i nepokretnosti, mogao bi da se proširi na sve. Shvatiti mehanizam našeg obezvređenja, i kako smo došle do toga da same postanemo njegovi najverniji čuvari, znači shvatiti mehanizam kontrole nad čitavim stanovništvom. Kapitalizam je egalistička religija, jer nas sve podređuje i čini da se svako oseti u klopki, kao što žene već jesu.